

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.850 van 30 september 2024
in de zaak A. 233.538/VII-42.043**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Hooyberghs
 kantoor houdend te 2300 Turnhout
 Azalealaan 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de GEMEENTE RAVELS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Vanherck
 kantoor houdend te 2380 Ravels
 Meiboomlaan 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 april 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 251.748 van 26 maart 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.445 van 22 juni 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 februari 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Steven Hooyberghs, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Nicolas D’Haenens, die *loco* advocaat Stijn Vanherck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 23 juli 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in het kader van een duurzame relatie met zijn Nederlandse partner J.R.

Op 3 november 2020 neemt de burgemeester van de gemeente Ravels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoeker.

Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 251.748 van 26 maart 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 40bis, 41, § 2, en 47/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 47, 52 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit).

Het bestreden arrest overweegt dat er een onderscheid bestaat tussen de familieleden van een Unieburger *sensu stricto* en de ‘andere familieleden’, in die zin dat de eerste groep een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht ontleent aan richtlijn 2004/38 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden [...]’ (hierna: richtlijn 2004/38), en voor de tweede groep het gastland de binnenkomst en het verblijf dient te vergemakkelijken. De Belgische wetgever heeft echter aan de ‘andere familieleden’ dezelfde rechten willen toekennen als aan de ‘klassieke’ familieleden van een burger van de Unie, en op die manier aan de andere familieleden de binnenkomst en het verblijf willen vergemakkelijken.

In ieder geval zijn de bepalingen van titel II, hoofdstuk I, van de vreemdelingenwet en van titel II, hoofdstuk I, van het vreemdelingenbesluit ook van toepassing op de ‘andere familieleden’ en is dus ook artikel 47 van het vreemdelingenbesluit van toepassing op ‘andere’ familieleden. Het bestreden arrest overweegt dat de verwijzing naar artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet relevant is, omdat dit betrekking heeft op de toegang tot het grondgebied en geen toepassing vindt indien het familielid zich reeds op het grondgebied bevindt. Die motivering is intrinsiek tegenstrijdig. De aanvankelijk bestreden beslissing overweegt als enige motief dat het paspoort van verzoeker geen visum bevat. Een visum is in essentie een toelating tot binnenkomst. In principe wordt bij binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie, krachtens artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet, de voorlegging van een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, vereist. Evenwel bepaalt artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat (ook) toegang tot het grondgebied wordt verleend op voorlegging van andere documenten, onder andere een al dan niet geldig nationaal paspoort of identiteitskaart. Verzoeker heeft derhalve voldaan aan de vereisten van toegang tot het grondgebied, aangezien hij een geldig paspoort heeft voorgelegd.

De overwegingen van het bestreden arrest ontnemen elke zin aan artikel 47 van het vreemdelingenbesluit door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf alsnog een paspoort voorzien van een geldig visum moet worden voorgelegd. Bij binnenkomst zou in die optiek geen visum vereist zijn, terwijl dit na de binnenkomst bij verblijf wel het geval zou zijn. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit laat toe deze vereiste te stellen. Aldus voegt het bestreden arrest volgens verzoeker een voorwaarde toe aan de wet die niet is voorzien.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief uitlegt. In het bestreden arrest wordt ervan uitgegaan dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit zo moet worden uitgelegd dat het bewijs van identiteit

overeenkomstig artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet enkel kan worden geleverd door middel van een paspoort voorzien van een geldig visum, terwijl artikel 47 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk verdere uitvoering geeft aan artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet en voorziet dat de identiteit ook kan worden bewezen door middel van een al dan niet geldig nationaal paspoort of identiteitskaart.

Verzoeker wijst er nog op dat het bestreden arrest artikel 41 van de vreemdelingenwet relevant acht, terwijl dit artikel, evenzeer als artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, handelt over (het recht op) binnenkomst en die laatste bepaling net om die reden niet relevant wordt geacht. Gelet op de intrinsieke tegenstrijdigheid kan de motivering van het bestreden arrest niet dienen als antwoord op de aangevoerde argumenten.

5. In de memorie van wederantwoord herneemt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de stelling van de verwerende partij erop neerkomt dat verzoeker als ander familielid geen rechtstreekse rechten ontleent aan richtlijn 2004/38. In zoverre dat al correct zou zijn, neemt dit niet weg dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk de bepalingen van de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit omtrent de familieleden van een Unieburger *sensu stricto* van toepassing heeft gemaakt voor de “andere familieleden”.

Beoordeling

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker als partner in een duurzame relatie met J.R. behoort tot de categorie van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

7. Hoofdstuk *Ibis* van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 47/1 tot 47/4 van de vreemdelingenwet, omvat aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet “zijn de bepalingen van hoofdstuk I [van titel II] over de in artikel 40*bis* bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1” van de wet, evenwel onverminderd de bepalingen van hoofdstuk *Ibis*.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit stelt dat “met uitzondering van artikel 45 van het vreemdelingenbesluit, de bepalingen van hoofdstuk I [van Titel II] die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40*bis* van de wet, van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet”,

Hoofdstuk I van Titel II van de vreemdelingenwet, i.e. de artikelen 40 tot 47 van de vreemdelingenwet, omvat bepalingen betreffende “vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”.

Artikel 40*bis* , § 4, van de vreemdelingenwet luidt:

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al

naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.]]1

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

8. Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoeker betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40*bis*, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is voor verzoeker niet mogelijk, aangezien hij als “ander familielid” geen rechten ontleent aan het Unierecht. Zulks wordt in het bestreden arrest op omstandige wijze uiteengezet en de desbetreffende overwegingen worden door verzoeker niet bestreden.

Het middel faalt naar recht in zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 40*bis*, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het vreemdelingenbesluit en stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat bij een aanvraag tot verblijf een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum moet worden voorgelegd.

9. Voorts voert verzoeker een schending aan van de artikelen 47 en 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggrijping wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11”.

Artikel 52 van hetzelfde besluit luidt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.
[...]"

Uit de gegevens waarop de Raad van State acht mag slaan, blijkt dat verzoeker niet de toegang tot het grondgebied heeft gevraagd, maar dat hij daarentegen een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden heeft gedaan terwijl hij zich reeds op het grondgebied bevond. Hij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit schrijft voor dat bij de aanvraag, of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, het familielid onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" moet overmaken. Artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van de vreemdelingenwet refereert uitdrukkelijk aan "een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum". Verzoeker overtuigt er niet van dat de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit foutief wordt uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt noch artikel 47 noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

10. Waar verzoeker tot slot een tegenstrijdigheid in de motivering ontwaart in de mate dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 41 van de vreemdelingenwet wel relevant acht en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit niet, terwijl beide bepalingen nochtans handelen over de binnenkomst, gaat hij eraan voorbij dat de eerstgenoemde bepaling een documentaire voorwaarde omvat. In artikel 40*bis*, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk aan

deze documentaire voorwaarde gerefereerd waar deze bepaling voorschrijft dat het betrokken familielid aan deze voorwaarde moet voldoen teneinde, onder meer, het recht te hebben om zich bij een burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden. Ook in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt uitdrukkelijk aan artikel 41 van de vreemdelingenwet gerefereerd en wordt bepaald dat het familielid bij zijn aanvraag tot verblijf het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid (thans: § 2), van die wet moet voegen. De documentaire voorwaarde in artikel 41, § 2, wordt aldus door de vreemdelingenwet uitdrukkelijk van toepassing gemaakt op de aanvragen tot verblijf van meer dan drie maanden door “andere familieleden” van een burger van de Unie. Van een tegenstrijdigheid is in dit geval dan ook geen sprake.

11. Gelet op al het voorgaande, wordt verzoeker evenmin bijgetreden waar hij betoogt dat de motivering van het bestreden arrest omwille van de “intrinsieke tegenstrijdigheid” niet als antwoord kan dienen op “de aangevoerde argumenten”, nog buiten beschouwing gelaten dat hij nalaat concreet uiteen te zetten op welke argumenten precies hij geen antwoord zou hebben gekregen.

12. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

13. Een tweede middel wordt genomen uit de schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Verzoeker betoogde in het verzoekschrift tot nietigverklaring dat hij alle vereiste documenten aan het gemeentebestuur had overgemaakt. Het bestreden arrest overweegt dat dit niet het geval was en dat verzoeker niet het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet

heeft voorgelegd, daar hij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd. Die visie impliceert dat een paspoort en een visum als twee afzonderlijke documenten worden beschouwd. Nochtans kan een visum volgens verzoeker niet worden beschouwd als een afzonderlijk document. Een document kan gedefinieerd worden als een gedrukt of geschreven bewijsstuk. Een visum wordt aangebracht in een paspoort, maakt er onafscheidelijk deel van uit en kan niet als een afgescheiden, afzonderlijk stuk of document worden voorgelegd. Het gemeentebestuur beschikt krachtens artikel 52 van het vreemdelingenbesluit niet over de bevoegdheid om de voorgelegde documenten inhoudelijk te beoordelen, maar kan enkel vaststellen of er al dan niet documenten zijn voorgelegd, en of er al dan niet een bewijs van identiteit werd voorgelegd. Wanneer dit bewijs effectief is voorgelegd, komt het niet aan het gemeentebestuur toe om het document inhoudelijk te beoordelen. Die bevoegdheid komt krachtens artikel 52 van het vreemdelingenbesluit enkel toe aan de minister of diens gemachtigde. Door te oordelen dat het gemeentebestuur haar bevoegdheid niet overschreden heeft, schendt het bestreden arrest volgens verzoeker artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

14. In de memorie van wederantwoord herneemt verzoeker het middel. Hij merkt op dat de verwerende partij in haar memorie niet antwoordt op het tweede middel.

Beoordeling

15. Luidens artikel 52, § 2, van het vreemdelingenbesluit, moet het familielid van een burger van de Unie bepaalde documenten voegen bij de aanvraag voor een verblijfkaart, waaronder “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid [begrijp thans: § 2], van de [vreemdelingenwet]”. Hiermee wordt bedoeld op een “geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”.

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur, overeenkomstig artikel 52, § 3, van het vreemdelingenbesluit, de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Indien het familielid wel alle vereiste documenten heeft overgemaakt, schrijft artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit voor dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister.

Eén van de voor te leggen documenten betreft derhalve, zoals ook reeds blijkt uit de beoordeling van het eerste middel, het “geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”.

16. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker “niet het bewijs van [zijn] identiteit overeenkomstig artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet heeft aangetoond, daar [hij] geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd”. Dit betreft een feitelijke beoordeling die de Raad van State als administratieve cassatierechter niet kan overdoen. De door de verzoeker opgeworpen discussie of een visum al dan niet als een afzonderlijk document moet worden beschouwd, heeft geen betrekking op een rechtsvraag en kan derhalve niet tot cassatie leiden. Hoe dan ook kan die discussie niet doen besluiten tot een schending van het aangehaalde artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, dat niet voorschrijft op welke wijze het geldig paspoort van een geldig inreisvisum moet zijn voorzien.

17. Waar het middel zich op het standpunt stelt dat er “effectief” een bewijs van identiteit werd voorgelegd omdat een paspoort werd aangeleverd, gaat het eraan voorbij dat artikel 52, § 2, van het vreemdelingenbesluit oplegt dat het bewijs van identiteit “overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” moet worden geleverd, waarmee op een “geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum” wordt gedoeld. Een geldig paspoort volstaat op zich derhalve niet om te spreken van een “effectief” bewijs in de zin

van artikel 52, § 2, van het vreemdelingenbesluit. Het moet in dit geval daarentegen gaan om een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

18. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertig september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams